

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 33. Concilium Moguntinum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

rant in Palatio, Regi in faciem vesti-
 timus, & prædiximus, nisi certam aperiret
 separationis causam, nos eum a sinu
 & Communione Ecclesiæ, accedente Sa-
 cræ Sedis auctoritate, segregaturos. Tunc
 ille ad nos; ea de causa se velle separari,
 quia cum hac femina rem maritalem non
 posset consummare. Quod cum & ipsa
 fateretur, atque prorsus singularis sit hæc
 quæstio in negotiis Ecclesiasticis, quin in-
 ter Personas Regias inaudita, te super hac
 re tanquam Divinum consulimus Oracu-
 lum, & tuam Sanctitatem rogamus, ut
 quid facti opus sit decernas. Fratres No-
 stri, qui tunc intererant, Concilium in ur-
 be nostra celebrandum indixerunt. Regi
 quoque & Reginae denunciatum, ut ve-
 niant, & iudicium subeant. Nihil tamen
 sine tua auctoritate fieri decrevimus, &
 rogamus Sanctitatem tuam, ut si id, quod
 instat, ratum ducas, viros prudentes de
 latere tuo mittas, qui examini & judi-
 cio tantæ rei intersint.

§. XXXIII.

Concilium Moguntinum.

Itaque Pontifex mittit Petrum Damiani
 cum Legati potestate, qui Mogun-
 tiam ante præstitutam diem venit. Ec-
 ce vero inter eundem Rex comperit,
 Legatum Sedis Apostolicæ Moguntia
 adventum suum præstolari, qui disci-
 dium

Lambert.

Hist. Eccles. Tom. XV.

H dium

Seculum XI. dium fieri prohibeat, & Episcopo Moguntino Apostolicæ animadversionis sententiam minitetur, quod se tam nefariæ separationis auctorem promississet. Conjiciendi locus est, Papam vel Legatum, aliunde edoctum fuisse, Archiepiscopi facta ab ejus epistola discrepare. Porro Rex consternatus, quod rem diu exoptatam quasi e manibus elabi passus fuisset, illico in Saxoniam redire volebat, & ægre amicorum consiliis superatus est, ne Principes Regni frustraretur, quos summa frequentia Moguntia sibi occurrere jussisset. Unde Francofordiam abiit, ibique omnes, qui Moguntia convenerant, adesse præcepit.

Petrus Damiani mandatis Romani Pontificis expositis, agebat, pessimam rem & a nomine Christiano, nedum a Regio, multum abhorrentem esse, quam Rex moliretur. Si minus humanis Legibus vel Canonum Sanctionibus terretur, parceret saltem famæ & existimationi propriae, ne scilicet tam fœdi exempli venenum, ab Rege sumpto initio, inficeret populum Christianum, & qui ultor esse deberet criminum, ipse auctor & signifer fieret ad flagitium. Postremo si non flecteretur consiliis, Papam necessario vim Ecclesiasticam adhibiturum, & nunquam fore, ut manibus suis conse-

consecraret Imperatorem, qui pestilenti exemplo Religionem prodidisset.

Sæculum XI.

A.C. 1069.

Tunc vero in Regem coorti omnes, qui aderant, Principes, aiebant, æqua censere Romanum Pontificem, & per Deum rogabant Henricum, ne crimen inferret gloriæ suæ, & Regiam Majestatem turpi facto foedaret. Præterea ne parentibus Regina, qui armis & amicis plurimum possent, causam defectionis daret. Hac ratione fractus potius quam inflexus Rex, *si id, inquit, fixum obstinatumque est vobis, imperabo egomet mibi, feramque ut potero onus, quod deponere non valeo.* Ita efferato magis per studium concordia odio, annuit quidem, ut in regni consortium Regina revocaretur: Ipse tamen, ut congressum ejus conspectumque vitaret, adhibitis sibi vix quadraginta militibus in Saxoniam concitus rediit. Regina cum cetera multitudine & Regni insignibus paulatim subsecuta est. Cumque Goslariam pervenisset, Henricus vix a Familiaribus compelli potuit, ut Conjugi obviam procederet. Venientem satis benigne suscepit, sed protinus refrigescente amore ad ingenium suum atque ad pristinum rigorem animi rediit. Et quia consilia scindendi conjugii sæpe jam tentata non processerant, statuit deinceps communicato cum ea solum regni no-

H 2

mine

Sæculum XI. mine sic eam habere, quasi non habe
A.C. 1070. ret. (*)

Anno sequente millesimo septuagesimo Sigefridus Archiepiscopus Moguntinus, Anno Archiepiscopus Coloniensis, (**) & Hermannus Episcopus Bambergensis iter Romam susceperunt, ab Alexandro II. Papa venire iussi. Episcopus Bambergensis ad Sacram Sedem delatus fuerat, quod illam Sedem Simoniace

(*) Hic subjicitur in Actis Concilii Editi R. P. Harduini. Hæc Lambertus. *Constat, post hæc tandem Reginam conciliatam Regi, ex eodem suscepisse filium Henricum, qui ipsi successit in regno.* Pr. Gabr. Cossart, S. J. addit: *De Moguntino Episcopo Sigefrido rem aliter Lambertus narrat, quam ipse de se Sigefridus in epistola ad Alexandrum II.*

(**) Anno reparatæ Salutis millesimo septingentesimo sexagesimo primo ineunte rebus humanis ereptus est Clemens Augustus Archiepiscopus Coloniensis & S. R. J. Elector, Maximiliani II. Electoris Baviaræ & Theresiæ Cuni-gundæ ex Polonia filius. De Ecclesia Coloniensi in Rudimentis Historicis Auctore clarissimo e Soc. Jos. editis legitur: *Gebhardi Truchses de Waldburg, Archiepiscopi Coloniensis sane lamentabilis casus fuit; nam anno millesimo quingentesimo octogesimo tertio amplexus Sectam Lutheranam, matrimonio sibi junxit publico anno 1583. Agnetem Comitem a Mansfeld. * Equidem qua-*

niace occupasset. Sed cum pretiosa mu-
 nera Papæ obtulisset, usque adeo ipsius
 animum mitigavit, ut non solum nullam
 accusationis habuerit rationem, sed et-
 iam Pallium aliosque honores Archiepi-
 scopales concesserit. Archiepiscopum
 Moguntinum se ab Archiepiscopali onere
 & Dignitate abdicare volentem Papa
 aliique viri præsentis ægre ad alia con-
 silia converterunt. Omnes vero tres
 Episcopi Germani severe increpiti, quod
 Ordines Sacros venales haberent, quod
 conscientiam sibi non ducerent, cum Sa-
 cros Ordines ementibus communicare,
 iisque manus imponere. Tandem jura-
 mento se obligare compulsi, quod dein-

H 3 ceps

*quærebat Archiepiscopatum transmutare in pro-
 fanum Principatum, sed a Pontifice mox Va-
 ticano fulmine ictus, a Capitulo Cathedrali ab-
 dicatur, substituto ejus in locum Ernesto Boja-
 ricæ Duce. Is Guilielmi Fratris armis & opibus
 suffultus Gebhardum in Hollandiam expulit.
 Exinde non nisi ex Ducibus Bavaricæ ad hujus
 Archiepiscopatus apicem sunt evecti. Videlicet
 Ernestus Alberti V. Ducis Bavaricæ filius, defun-
 ctus anno 1612. Ferdinandus Guilielmi Ducis
 Bavaricæ filius, defunctus 1650. Maximilianus
 Henricus Alberti Ducis Bavaricæ filius, defunctus
 1688. Josephus Clemens Ferdinandi Mariæ
 Electoris Bavaricæ filius defunctus 1723. Augu-
 stus Clemens Maximiliani II. filius, defunctus 1761.*

Sæculum XI.
 A.C. 1070.

Sæculum XI. ceps hæc errata emendare vellent, in pace dimittuntur. Anno Coloniensis Privilegium Pontificis Abbatia Sigebergensis a se fundatæ concessum, & S. Cæsarii Martyris brachium Roma retulit.

A.C.1070.
vit. S. Anno
cap. 26. 34.
ap. Sur. 4.
Dec.

§. XXXIV.

Episcopi in Anglia.

In Anglia Rex novus Guilielmus, ubi Regnum sibi confirmatum vidit, ad omnia restauranda tum in Spiritualibus, tum in temporalibus animum adjecit. Indolem Anglorum adhucdum semibarbaram lenivit, moribus Francorum multo politioribus introductis. Ignaviam, ignorantiam, licentiam effrenam expulit, industriam, artem militarem, amorem literarum revexit. Paucis ut complectar omnia, ipso regnante novam omnino faciem Anglia induit. Anno postquam Guilielmus regnum auspiciatus fuisset quarto, nempe millesimo sexagesimo nono, antiquas Leges Anglorum, eodem modo, quo sub Sancto Eduardo Antecessore suo viguerant, confirmavit. Initium ab illis duxit, quæ ad Ecclesiam spectabant, & sermone Latino in Articulos viginti duos relatæ sunt. Earumdem etiam compendium lingua Romana, id est illius ætatis Francica, conscriptum. Primo pax stabilitur, seu via tuta omnibus, qui ad Ecclesias pergunt. Deinde agitur

Guil. Mal-
mesb. lib. 3.
p. 102.

tom. 9. Conc.

p. 1025.